

disse styrker bliver sat ind – selvfølgelig under et ædelt påskud, for det vil der blive sørget for i situationen – men hvorfor i alverden skulle Danmark stille styrker og være med i et sådant projekt?

Så siger regeringen: Ja, men når det kommer til selve deltagelsen i en sådan aktion, er Danmark ikke med. Men i det notat fra juli, som hr. Jacob Buksti og jeg har diskuteret, åbnes der faktisk en kattelom for direkte dansk deltagelse, nemlig i de situationer, hvor der også er nogle tredjelande med, altså lande uden for EU. Der står faktisk i notatet, at så kan Danmark også deltage i disse styrker, og derfor er vi her inde på en glidebane, hvor man først vil sætte sig ind i en militærkomité.

Jeg synes ikke, det er lykkedes hr. Jacob Buksti på nogen tænkelig måde at forklare, at selv om der står i undtagelsen, at vi ikke må være med på forsvarsområdet, kan vi alligevel sidde i en militærkomité. Man har udstyret dette notat fra juli med et smuthul, så hvis EU laver en aktion, der er ledet af EU's kommende generalstab og militærkomité, og der er nogle tredjelande med, kan Danmark alligevel deltage, og så er det, jeg spørger: Hvad er der så egentlig tilbage af den danske undtagelse? Faktisk ingenting.

Jeg synes, at når vi har en så fundamental uenighed om, hvad der står i den danske undtagelse, at vi simpelt hen ikke kan blive enige her i Folketinget – ikke med hensyn til hvad vi skal gøre, fordi der kan være politisk uenighed, men simpelt hen om, hvad der står i teksten – bør det være befolkningen, der afgør den sag. Vi læser undtagelsen sådan, at Danmark ikke kan være med, og vi fik løfte om, at Danmark står uden for den militære del. Men nu siger regeringen, at selv om vi har den undtagelse, kan vi godt være med, og så synes jeg, befolkningen skal have lov til at træffe afgørelsen. Når politikerne ikke kan blive enige om, hvad der står i undtagelsen, må den fortolkningstvivl afgøres af befolkningen, og det kan kun ske ved en folkeafstemning.

Derfor synes jeg, at hvis regeringen virkelig vil tiltræde den her vej – og jeg lagde jo mærke til, at fru Charlotte Antonsen var vældig glad for de svar, som hr. Jacob Buksti gav, for det er jo den vej, som Venstre åbenlyst har ønsket hele tiden at gå – skal vi ikke fifles ind i det. Så må man gøre det åbent og ærligt og sige: Vi ønsker

at være med i den militære union, det er det, regeringen arbejder på. Så skal det ikke være sådan en glidebane, hvor danske styrker pludselig står på en eller anden strand i Nordafrika under unionsflaget, selv om vi har en undtagelse. Derfor synes jeg, at når vi ikke kan blive enige om en fortolkning, så må vi lade befolkningen afgøre det.

Så et par ord om regeringskonferencen. Regeringen har jo sagt, at det skulle være en smal konference, og nu har vi fået et finsk udkast. Af det udkast fremgår det, at hele spørgsmålet om menneskerettighederne, altså i virkeligheden det, der handler om en grundlov, på et tidspunkt kan blive sat ind i den traktat, man nu skal bruge 1 år på at lave, som sandsynligvis kommer til at hedde Paristraktaten, og som altså i virkeligheden kan blive en EU-grundlov, der erstatter de enkelte landes grundlove.

Hvis regeringen godkender det finske udspil, så har den også godkendt, at det spørgsmål kan tages ind i traktaten, når man afslutter til december næste år. Det handler også om, at der kan komme flertalsafgørelser på nye områder, som f.eks. skat, arbejdsmarked, dvs. en vidtgående harmonisering på de mest følsomme områder, og endog har regeringen lagt op til, at den nye traktat skal godkendes af Folketinget uden at spørge befolkningen ved en folkeafstemning.

Jeg vil gerne sige: Enhedslisten vil bruge det næste år på at prøve at gøre regeringen og flertallet i Folketinget klart, at det går simpelt hen ikke. Kæden mellem befolkningen og Folketinget falder simpelt hen af, hvis man forestiller sig, at man uden en folkeafstemning kan vedtage en stor og ny unionstraktat med mindre magt til de små lande, med mere magt til Unionen, med flere beføjelser til Kommissionens formand og de andre teknokrater, med nye områder, hvor vi mister vetoretten, med en grundlovstekst.

Jeg må sige til regeringen: Det går ganske simpelt ikke. Det kan vores demokrati ikke holde til. Derfor håber jeg, statsministeren vil komme op og sige: Der bliver ingen ny unionstraktat, uden at den danske befolkning naturligvis har sagt ja til den ved en folkeafstemning; alt andet ville jo være en skandale i demokratiet.

Derfor skal jeg slutte i denne her omgang med at fremsætte følgende: